

Milí přátelé, bratři a sestry,

nejprve bych dnes poblahopřál všem ženám k MDŽ. Bez žen by na světě bylo smutno, nebylo by tu tak krásně, bez žen by to tady prostě nešlo. Necht' jste tedy všechny ženy požehnané!

Víte, ale co si v souvislosti se ženami připomínají křesťané každý první březnový pátek? Je to **Světový den modliteb žen**. Je to v podstatě modlitební setkání, které se v současnosti koná cca ve 180 zemích světa. K modlitbám se připojují i církve v ČR. My se můžeme k tomu připojit třeba právě dnes. Nicméně Světový den modliteb žen má své počátky v 19. století v USA, kdy mnohé ženské křesťanské skupiny pořádaly modlitby za misii. Některé se modlily za misii v jejich zemi, jiné zase za misii v jiných zemích. Až se to pak sjednotilo do jednoho dne a postupně rozšířilo do světa. Důvodem proč vznikaly na počátku ony misijní ženské spolky, bylo tehdejší postavení žen v církvi. Tehdy ženy nemohly být kazatelkami a ani ve vedení církve. Ale chtěly být velmi platné. A tak byly velmi aktivní v charitě, vzdělávání a v misijní práci. Charakteristické je pro toto hnutí „**informovaná modlitba a modlitbou inspirovaná činnost**“ – tedy nejen modlit se za konkrétní věci, ale i prakticky pomáhat. Tyto ženy zdůrazňovaly, aby se všechny skupiny současně modlily např. za danou zemi, nebo za předem popsany problém. Věřily v sílu společné modlitby, ale zároveň sbíraly peníze na školy a nemocnice v misijních oblastech, psaly povzbuzující dopisy misionářům a vytvářely další praktickou pomoc.

Jak vidíme, bratři a sestry, ženy jsou i pro církev a pro Boží království nenahraditelné. Mnohdy jsou praktičtější, vytrvalejší a věrnější než my muži. Důkazem toho jsou ženy i zde v našem sboru. Takže milé, sestry, díky za vaši službu. A tak u příležitosti Světového dne modliteb žen a MDŽ vzpomeňme nyní některé biblické ženy. Jak jejich modlitby a činy byly důležité. Např. **královna Ester**. Než šla k perskému králi s žádostí, aby zrušil příkaz o vyhubení Židů, tak se modlila a postila. Riskovala totiž svůj život. Ač byla jeho ženou, platil zákon, že kdyby ji král odmítl, tak mohla být zapuzena. Modlitba ale připravila její srdce, aby **záchrana přišla skrze odvážný čin**. Anebo vzpomeňme **Chanu**. Její modlitbu jsme četli v úvodu. Nejprve se modlila dlouho za to, aby mohla mít dítě. A slíbila Hospodinu, že když ho bude mít, že ho zasvětit Bohu. A svůj slib splnila. Modlitba v jejím případě nebyla jen prosba – byla to **věrnost a praktické naplnění slibu**. Anebo **Debora**. Ta je zase příkladem, že i ve Starém zákoně si Bůh povolával ženy do vedení. Ona byla prorokyně a soudkyně Izraele. Debora naslouchala Bohu, ale zároveň organizovala odpor proti nepříteli a vedla lid k vítězství. Byla duchovní autoritou s praktickým vedením národa. Pak tu máme **Marii, matku Ježíšovu**. Její modlitba Magnificat (Lk1- Má duše Boha velebí, kterou jsme zpívali) je hlubokou chválou Bohu. Ale i její víra byla velmi praktická. Přijala Boží plán, pečovala o svého syna Ježíše, provázela ho až ke kříži a pak i nadále hrála velmi důležitou roli. A pak ještě vzpomenu **Lydi**, ženu, kterou potkal apoštol Pavel v Thyatirách na modlitebním místě u řeky. Když uvěřila, **okamžitě otevřela svůj dům a prakticky pomáhala církvi**. Modlitba v jejím případě vedla k praktické službě a pohostinnosti. Jak vidíme, tak biblické ženy se nemodlily proto, aby nemusely jednat. Modlily se proto, aby věděly, jak správně jednat.

Jinými slovy, a platí to i pro nás, bratři, nejen pro sestry, od biblických žen, i od žen misijních modlitebních hnutí se můžeme učit, že **modlitba není útěk od života, naopak modlitba je síla pro život**. A přesně tato slova jsme četli v listu Efezským: **A tak, bratři, (a já dodám sestry) svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci**. A jak můžeme hledat svou sílu u Pána? Jedině v modlitbě. A to tam máme dále taky: **V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte...** A aby muži nepřišli v církvi zkrátka, tak jsou to oni, kteří mají jako rytíři stát v plné zbroji a ženy chránit. Ovšem je potřeba si k té zbroji připomenout ještě slova apoštola Pavla z 2. listu Korintským 10, 3-4: **Jsme ovšem jenom lidé, ale svůj zápas nevedeme po lidsku. Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha**.

Ve světě, bratři a sestry, vidíme, jak mnozí bojují proti sobě nelidsky lidskými zbraněmi. Ne tak má být u křesťanů. Protože křesťané mají mnohem silnější zbraně, než jakými se chvástají mocnosti. Naše duchovní zbraně, jak jsme slyšeli, mají sílu od Boha bořit hradby. A i když padla kdysi hradba Jericha, tak myslím, že zde má Pavel na mysli především hradby duchovních pevností, které lidstvo dovolilo vystavět tomu Zlému, tedy Satanovi.

Bratři a sestry, naši největší zbraní a silou je modlitba a odpouštějící láska. Jako křesťané máme příležitost zastavit mnohé zlo tím, že neoplácíme, ale odpouštíme. Když někdo oplácí, přilévá olej do ohně. Jako křesťané ale můžeme chránit své srdce **šútem víry**. Musíme si uvědomit, že mnohé zlé slovo, které přijde od někoho z našeho okolí, není vlastně zcela od toho člověka. Ale je to **ohnivá střela toho Zlého**. A úkolem

křesťana je nepouštět si to zlé slovo do srdce. Nevím jak vy, ale mne velmi pomáhá si uvědomit, že **nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.** Příkladem jak se na to dívat správným pohledem je sám Pán Ježíš. Jak moc Mu ubližovali, když visel na kříži. A přece se modlí za své vrahy slovem: **Otče, odpusť jim, vždyť oni neví, co činí.** Oni neví, že v této chvíli se stali otroky toho Zlého. Neprohlédli, že je zneužil ten Zlý. A tak jako křesťané si potřebujeme uvědomit, že naše zbraň není opravdový meč, ale **meč Ducha, jímž je Slovo Boží.** A když budeme vyzbrojeni celou Boží zbrojí, když budeme žít ze spravedlnosti Kristovy, pak budeme chráněni **pancířem spravedlnosti.** Pán nás neustále také nabádá, abychom si připomínali, že jsme spaseni krví Kristovou jednou provždy. Jinými slovy, nesundávejme **přilbu spasení,** která chrání naši mysl. Neotevírejme se proto falešným učením a nebiblickým postojům. A žijme svou víru opravdově, stůjme v pravdě, budme pravdiví. Vždyť **pravda je přece pásem,** který spojuje všechnu zbroj, aby držela v našem životě pevně. Chceme-li, aby se také svět kolem nás měnil k dobrému, pak je potřeba být **obuti k pohotové službě evangelia.** Protože bez hlásání evangelia, se druzí nedozví o spasení v Ježíši Kristu, a nemůže tak být probuzena jejich víra k záchraně.

Naše zbraně tedy nejsou lidské, ale mají od Boha moc bořit hradby. Hradby duchovních pevností. A modlitba to je velmi mocná zbraň. Jedna taková silná duchovní pevnost, jak víme, je iránský režim, který se netají tím, že chce mnohá desetiletí zcela vyhubit Boží židovský národ. Nejsem vojenský analytik, abych mohl vyhodnotit, nakolik byl útok Izraele a USA na Írán nevyhnutelný a oprávněný. A nemám informace o tom, zda se útočící strana dotazovala Hospodina a sama se považuje za Boží nástroj. Hlavy států to v rozhodování nemají vůbec lehké. I proto se jako křesťané máme za ně modlit. A jestli tento útok je vyslyšením modliteb? To si úplně nemyslím. Vyslyšením modliteb naopak považuji, že **v Íránu v posledních desetiletích opravdu roste počet lidí, kteří přijali křesťanství.** Shoduje se v tom většina různých výzkumů, i když je to velmi nepřehledné. Tamní církev je totiž především tajná, podzemní, neboť za konvertování z islámu na křesťanství hrozí velmi tvrdé tresty, někdy i smrt. Kdysi se zdála nepřekonatelná i Římská říše, která křesťany likvidovala. A přesto jejich počet rostl, až se tamní společnost časem proměnila. Mám za to, že tuto proměnu nezpůsobily zbraně, ale Boží slovo a modlitby mnohých křesťanů.

A tak na závěr kázání bych rád poukázal na několik případů, kdy modlitby křesťanů hrály významnou roli k pádu duchovních pevností. V 90. letech minulého století začali v Kolumbii evangelikální pastoři organizovat koordinované 24hodinové modlitební řetězy. Modlili se za rozbití ducha drog a násilí. Vytrvali v tom, i když neviděli hned zjevné výsledky. Avšak po několika letech statistiky ukázaly výrazný pokles vražd ve městě. Někteří pastoři to interpretovali jako **zlomení duchovní pevnosti kartelového násilí.** Anebo další příklad. Misionář Don Richardson popisuje ve své knize Peace Child příběhy z Papua Nové Guinei. Jednotlivé tamní kmeny byly ve spirále neustálých vražd a pomsty. Misionáři se modlili za prolomení ducha války. Po nějaké době mnozí z jednotlivých kmenů uvěřili, došlo ke smíření s Bohem i s lidmi. Zde padla **duchovní pevnost nenávisti.** Anebo svědectví z Lipska. V jednom kostele probíhaly pondělní modlitby za svobodu. Později se změnila v pokojné demonstrace. Ty vedly k událostem, které vyústily v Pád Berlínské zdi v roce 1989. Tehdy padla **duchovní pevnost komunistické ideologie.** Byla stejně jako u nás zlomena modlitbou a nenásilím. A poslední příklad bych přidal z Azusa Street v Los Angeles z počátku 20. století. Tam probíhalo několik let dlouhé modlitební shromáždění, které časem vedlo k duchovnímu probuzení. Překvapivě se tam bouraly rasové bariéry mezi bělochy a černochoy. Křesťany tohle vyslyšení modliteb popisují jako **zboření pevnosti rasismu a náboženské vlažnosti.**

Bratři a sestry, jako křesťané jsme povoláni k modlitbám. Je mnoho svědectví, kdy modlitby měnily dějiny. Mnohdy ty výsledky nejsou vidět hned, ale každá modlitba je velmi důležitá. A tak bych vás chtěl povzbudit, abychom se modlili. Každý z nás je postaven na určité místo, aby se za své okolí modlil. Jsme povoláni, abychom žehnali, ale také abychom prakticky pomáhali a zvěstovali evangelium. Výmluva, že já to neumím, není na místě. Je to alibismus. Každý se přece může za to modlit, aby ho Bůh uschopnil být světlem. Je to tedy zase o modlitbě. Modlitba je prvním krokem k zázraku. A satan to ví. Satan se bojí o své pevnosti, když se začneme modlit. A naopak si mne ruče, když jsme lhostejní, vlažní a když se nemodlíme. Tak na čí straně stojíš? Jsi-li Boží dítě, pak jsi povolán k tomu, aby ses modlil. Ne jen za sebe, ale i za druhé i za celý tento svět. A pamatuj na to, že se nemáš modlit za to, abys nemusel jednat, ale za to, abys věděl, jak máš jednat. Amen. Modlitba Píseň 38 (182)

Slovo poslání: Žehnáním přímých se město pozvedá, kdežto ústy svévolníků se boří. (Příslaví 11,11)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 158 (195)